

uforsvarligt, om et rentabelt Foretagende skulde strande paa noget saa intetsigende som det, hvorom det her drejede sig.

Han vilde derfor foreslaa en fornyet og bestemtere formuleret Henvendelse til Hr. Sidenius om at bringe dette rent private Mellemværende ud af Verden hurtigst muligt.

Ivan modsatte sig utrætteligt. Han gjorde gældende, at her ikke var Tale alene om at udjævne Følgerne af et personligt Sammenstød. Konflikten laa dybere. Det var en Gentagelse af den evige Strid mellem det ældre og det yngre Slægtled. Oberst Bjerregrav og Hr. Sidenius tilhørte baade som Teknikere og Personligheder helt forskellige Udviklingsstandpunkter, der ikke lod sig forlige.

Men Max Bernhardt afbrød ham, idet han sagde, at de tilstedeværende Herrer vistnok ikke ønskede denne altfor vidtsvævende Diskussion fortsat. Den var jo heller ikke til nogen Verdens Nytte. Da de nemlig alle var enige om, at Oberst Bjerregrav absolut var den, der bedst vilde kunne yde Foretagendet den Støtte, som det nu engang ikke kunde undvære, og da Obersten ogsaa havde erklæret sig villig hertil, naar der kun gaves ham fornøden Garanti for en hensynsfuld Forhandlingsmaade, saa kunde der fornuftigvis ikke være Tvivl om, hvorledes man skulde stille sig i Spørgsmaalet om dette i og for sig meget rimelige Forlangende.